

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 10325/2550

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงสุรินทร์โจทก์ นายเสียม กำลังส่งจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 2, ป.ที่ดิน มาตรา 9, ป.ที่ดิน มาตรา 108 ทวิ, ป.ที่ดิน มาตรา 8, ป.อ. มาตรา 29, ป.อ. มาตรา 30, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. 2499 มาตรา 22

ย่อ / หลักกฎหมาย

เดิมที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน แต่ต่อมามีคำสั่งจังหวัดสุรินทร์ให้เพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่ทางหลวงบางส่วนซึ่งรวมทั้งที่ดินพิพาท ที่ดินพิพาทย่อมไม่เป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันอีกต่อไป นับแต่วันที่คำสั่งจังหวัดสุรินทร์มีผลใช้บังคับ แต่ที่ดินพิพาทยังคงมีสภาพเป็นที่ดินอันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินอยู่ต่อไปหาได้เปลี่ยนแปลงตกไปเป็นกรรมสิทธิ์ของบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ และคำสั่งจังหวัดสุรินทร์ดังกล่าวมิใช่บทบัญญัติของกฎหมาย กรณีจึงหาใช่มีกฎหมายออกใช้ภายหลังยกเลิกความผิดตาม ป.อ. มาตรา 2 วรรคสอง การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตาม ป.ที่ดิน มาตรา 9, 108 ทวิ วรรคหนึ่ง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 12 พฤศจิกายน 2542 เวลากลางวัน ถึงวันที่ 8 กันยายน 2543 เวลากลางวัน ต่อเนื่องกัน จำเลยบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองที่ดินของรัฐ โดยการปลูกบ้านอยู่อาศัยเป็นเนื้อที่ 2 ไร่ 3 งาน 82 ตารางวา ในที่ดินสาธารณประโยชน์หนองถนนที่ทางราชการได้ออกหนังสือสำคัญสำหรับที่ทางหลวงเลขที่ 36490 ไว้แล้ว ซึ่งที่ดินดังกล่าวเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินประเภทพลเมืองใช้ร่วมกัน โดยจำเลยไม่มีสิทธิครอบครองและไม่ได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 8, 9, 108 ทวิ ให้จำเลยและบริวารออกไปจากที่ดินตามฟ้อง จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 3 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 9, 108 ทวิ วรรคหนึ่ง จำคุก 1 เดือน และปรับ 1,000 บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด 1 ปี ไม่ชำระค่าปรับจัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 ให้จำเลยและบริวารออกไปจากที่ดินตามฟ้อง ข้อหาอื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีนี้ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ.2499 มาตรา 22 ที่จำเลยฎีกาว่าจำเลยเป็นผู้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินพิพาทโดยมีหลักฐานแบบแจ้งการครอบครองที่ดิน (ส.ค.1) และต่อมาทางราชการได้ออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงทับที่ดิน ส.ค.1 ของจำเลย ต่อมาทางจังหวัดสุรินทร์มีคำสั่งเพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงบางส่วน จำเลยจึงเป็นผู้มีสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทโดยชอบด้วยกฎหมาย การที่จำเลยเข้าไปยึดถือครอบครองที่ดินพิพาทมิใช่เป็นการบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองที่ดินของรัฐ จำเลยจึงไม่มีความผิดนั้น เป็นฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงถือว่าเป็นข้อที่มีได้ว่กันมาแล้วโดยชอบในศาลอุทธรณ์ภาค 3 ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยและต้องถือว่าข้อเท็จจริงยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยบุกรุกที่ดินสาธารณประโยชน์หนองถนน ซึ่งเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันตามฟ้อง มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า คำสั่งจังหวัดสุรินทร์ที่ 3007/2544 ลงวันที่ 28 ธันวาคม 2544 ให้เพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ 36490

บางส่วนซึ่งรวมทั้งที่ดินพิพาทที่จำเลยบุกรุกเข้าไปยึดถือครอบครองตามเอกสารหมายเลข 3 ดังกล่าว มีผลให้การกระทำของจำเลยไม่เป็นความผิดต่อไปหรือไม่ เห็นว่าแม้เดิมที่ดินพิพาทเป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกัน แต่ต่อมามีคำสั่งจังหวัดสุรินทร์ที่ 3007/2544 ลงวันที่ 28 ธันวาคม 2544 ให้เพิกถอนหนังสือสำหรับที่ทางหลวงที่ 36490 บางส่วนซึ่งรวมทั้งที่ดินพิพาทดังกล่าว ดังนั้นที่ดินพิพาทย่อมไม่เป็นที่สาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้ร่วมกันอีกต่อไป นับแต่วันที่คำสั่งจังหวัดสุรินทร์มีผลใช้บังคับแต่ที่ดินพิพาทยังคงมีสภาพเป็นที่ดินอันเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินอยู่ต่อไป หาได้เปลี่ยนแปลงตกไปเป็นกรรมสิทธิ์ของบุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่ และคำสั่งจังหวัดสุรินทร์ดังกล่าวมิใช่บทบัญญัติของกฎหมาย กรณีจึงหาใช่มีกฎหมายออกใช้ภายหลังยกเลิกความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 2 วรรคสอง แล้วตั้งที่จำเลยฎีกาไม่ การกระทำของจำเลยจึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายที่ดิน มาตรา 9, 108 ทวิ วรรคหนึ่ง คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 3 ชอบแล้ว" พิพากษายืน

องค์คณะ

วีระวัฒน์ ปวรจารย์ · มนตรี ศรีเอี่ยมสะอาด · บุญส่ง กุลบุปผา

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/10325/2550>